

SARDARABAD

ՄԱՐՏԱՐԱԴԱՍ

SEMENARIO ARMENIO

Año 44, N° 2041. Miércoles 27 de mayo de 2020

PREMIO MEJOR MEDIO DE PRENSA PUBLICADO EN LENGUA EXTRANJERA - MINISTERIO DE LA DIASPORA DE ARMENIA 2015

REPUBLICA DE ARTSAJ (NAGORNO-KARABAJ)

Araig Harutiunian asumió la presidencia

En una sesión especial de la Asamblea Nacional de Artsaj que tuvo lugar en Shushi, el jueves 21 del corriente dio su juramento como presidente de la República de Artsaj, Araig Harutiunian.

El centro cultural y juvenil de Shushí fue elegido como marco para la ceremonia inaugural de un nuevo período en la vida de la República. En ese contexto, los símbolos nacionales, la bandera de Artsaj, la Constitución y una Biblia del siglo XVII fueron los garantes del juramento del nuevo presidente.

Lo acompañaron en la ceremonia el primer ministro de Armenia, Nikol Pashinian, el presidente de la Asamblea Nacional de Armenia, Ararat Mirzoian, el presidente saliente Bako Sahakian, el segundo presidente de Artsaj, Arkadi Ghukasian, el primado de la diócesis de Artsaj, arzobispo Barkev Mardirosian, legisladores de Artsaj, co-

El arzobispo Barkev Mardirosian bendice al presidente tras la jura.

mandantes del ejército y otros funcionarios del gobierno.

Tras la jura, el arzobispo Barkev Mardirosian bendijo al primer mandatario, quien luego pronunció sus primeras palabras en calidad de la más alta autoridad de la República.

"Artsaj es Armenia y punto" - sentenció el presidente, quien consideró simbólico el hecho de que la ceremonia se llevara a cabo en la histórica Shushi, en el mes de mayo, que coincide con el mes de la liberación de la ciudad en 1992.

Sobre el operativo de la liberación de Shushí, del que fue parte, Araig Harutiunian destacó el valor de los hombres que "confiando en su propio potencial y con el apoyo de todos los armenios, lograron alcanzar el sueño de tener una Patria unida y libre, desarrollarla y mantenerla durante 28 años".

(Continúa en página 2)

A 10 AÑOS DE LA APERTURA DE LA EMBAJADA ARGENTINA EN EREVAN:

El mensaje del canciller Felipe Solá

El 21 del corriente, el canciller argentino, ingeniero Felipe Solá, envió el siguiente saludo con motivo de cumplirse el 10° aniversario de la apertura de la Embajada de la República Argentina en Ereván.

"Hoy se cumplen diez años de la apertura de una embajada argentina en la República de Armenia. Quiero saludar esta

fecha porque implica el reconocimiento de la necesaria relación institucional de algo que ya se venía dando desde hace muchísimos años en forma fraterna en todos los campos de la vida argentina, que es la comunidad armenia de la Argentina y la im-

(Continúa en página 3)

26 de mayo de 1918

¡Gloria a la gesta de Sardarabad!

28 de mayo de 1918

Nacimiento de la 1ª República

**Ջանգեր,
դողանջեր,
Սրբազան քաջերին
կանչեր
Այս արդար պատից:
Մերունդներ, դուք
ձեզ ճանաչեր
Սարտարապատից...**

Պարոյր Մեակ

**¡Que suenen las
campanas
para llamar a
los santos valientes
desde este justo
lugar!
¡Que las
generaciones
se reconozcan en
Sardarabad!**

Baruir Sevag

Pirumian, y cientos de miles de voluntarios. Así se logró reconstruir el Estado patrio el 28 de mayo de 1918, que devino luego en la R.S.S. de Armenia entre 1920 y 1991 y en la tercera República de Armenia desde 1991 hasta hoy.

¡Gloria hoy y siempre a los héroes que han luchado y luchan por proteger la continuidad de la Nación Armenia! Su ejemplo de unidad nos llama.

LAS GESTAS DE MAYO

En la larga historia del pueblo armenio, hay fechas preponderantes en su constante lucha por la supervivencia, en un medio geopolítico hostil. Una de ellas es el 26 de mayo de 1918, que recuerda las decisivas batallas de Sardarabad, Gharakilise y Pashaparan.

Apenas tres años después de haber sobrevivido a una de las mayores catástrofes en la historia de la humanidad -el genocidio perpetrado por el imperio otomano contra la población armenia que vivía en su territorio- el pueblo armenio debía defenderse una vez más de la invasión del ejército turco en las tierras armenias mantenidas fuera del alcance de los otomanos.

En plena guerra mundial, los bolcheviques que habían tomado el poder en Rusia decidieron retirar sus tropas apostadas en el Cáucaso, lo que tomó por sorpresa al liderazgo armenio en Transcaucasia por tratarse de la única fuerza capaz de porteger a la población armenia salvada del genocidio.

Entonces, los armenios se negaron a aceptar al gobierno bolchevique y decidieron formar sus propias unidades militares de defensa. Así, los generales Tomás Nazarbekian y Drastamat Kanayan crearon un pequeño ejército, que enfrentó a los otomanos en Alexandropol (la actual Guimrí), desde donde pretendían tomar la Transcaucasia rusa y llegar hasta Bakú. Controlada Alexandropol, los otomanos se trasladaron al corazón de Armenia, Ereván.

En ese punto, los armenios tomaron verdadera noción de que enfrentar la ofensiva otomana era una cuestión de supervivencia, pues si perdían la guerra, eso significaría el fin de los armenios y de su Nación. El historiador Christopher Walker escribiría años más tarde: *"Si los armenios hubieran perdido esta batalla, es perfectamente posible que la palabra Armenia en adelante denotara solo un término geográfico antiguo"*.

Ante esa perspectiva y la firmeza de no dejar llegar al enemigo a Ereván ni apropiarse de la Santa Sede de Echmiadzin, todo el pueblo armenio se unió para organizar y formar unidades militares muy dispares, en las que había clérigos, poetas, campesinos, herreros, adolescentes y niños, todos dispuestos a hacer el esfuerzo sobrehumano de salvar los restos de la Patria. Y así se consiguieron las resonantes victorias de Sardarabad, Gharakilise y Pashaparan guiados por hombres como Movses Silikian, Boghós Bek

Araig Harutiunian asumió la presidencia

"Ahora es el momento de soñar y de construir un Estado poderoso; ahora es el momento de soñar y actuar construyendo una Patria poderosa en términos militares, económicos y civiles; ahora es el momento de soñar y actuar para crear condiciones de vida favorables y dignas para la gente. Ahora es el momento de soñar y actuar para implementar una gran repatriación", dijo Harutiunian.

En su discurso, también hubo referencia al genocidio armenio. El presidente sostuvo que después de esa tragedia, el pueblo armenio encontró la fuerza para avanzar y construir nuevamente un Estado nacional *"en este victorioso mes de mayo"*, refiriéndose al establecimiento de la independencia de Armenia el 28 de mayo de 1918.

"Incluso durante ese tiempo, el camino para los armenios no fue tan fácil, aun en Artsaj, donde especialmente los armenios de Shushi enfrentaron actos genocidas", dijo el mandatario, *"Artsaj también estuvo dividida durante los siguientes 70 años bajo las violentas presiones del Azerbaiyán soviético"* -sostuvo y refiriéndose más específicamente a la historia contemporánea, señaló que *"los armenios de Artsaj se pusieron de pie para prevenir el nuevo genocidio, contando con el apoyo incondicional de todos los armenios"*.

El movimiento de Artsaj fue un despertar nacional. La gente rechazó la victimización y creó su propio destino con sus propias manos", agregó Harutiunian, quien luego agradeció a su predecesor, Bako Sahakian, por su servicio y trabajo diligente para la Patria.

Al declararse el presidente de todos los armenios de Artsaj, dejando de lado preferencias y su pertenencia a un partido po-

lítico, Araig Harutiunian hizo un llamado a la unidad de todos los armenios para construir la Patria soñada.

En ese sentido, señaló varios puntos directrices de su gestión:

Primero: El hombre es el valor más alto y el Estado es la institución que está puesta a su servicio.

Segundo: La seguridad, la soberanía, la independencia, la integridad territorial y la dignidad nacional del pueblo armenio no están sujetas a ninguna reserva o negociación. Como las Repúblicas de Artsaj y de Armenia son partes inseparables de una Patria nacional unida, la espada que se ciernen sobre el pueblo de Artsaj debe considerarse como un arma contra todos los armenios y su dignidad.

Tercero: El estado de derecho y la igualdad de todos ante la ley, con la garantía del Estado, deben ser una guía en todas las relaciones intracomunitarias.

Cuarto: No hay otra alternativa de gobierno que la democracia.

Quinto: El objetivo final del Estado es garantizar el bienestar universal y la justicia social.

Sexto: Los problemas integrales deben resolverse mediante el trabajo en equipo y la coordinación.

Séptimo. La solidaridad y la paz interior son las principales garantías de nuestro éxito.

Antes de finalizar con la frase *"¡Artsaj es Armenia y punto!"* Araig Harutiunian agradeció a las autoridades de Armenia y en particular al primer ministro Nikol Pashinian, por los esfuerzos realizados para avanzar en el desarrollo socioeconómico de Artsaj, que elevó la seguridad de la República.

COVID-19

La pandemia en Armenia

En las últimas 24 horas, Armenia registró 372 nuevos casos y siete muertos, con lo que el número total acumulado de casos es de 7774.

En las últimas horas, se dio el alta a 35 personas, lo que elevó el número de recuperados a 3255.

Con el mayor número de muertes en un solo día, el total de fallecidos por COVID-19 es de 98 personas. Hubo otras cinco muertes, pero según las autoridades el desenlace se debió a otras condiciones preexistentes. El número total de estas muertes es de 44.

Los casos activos son 4377.

SEMANARIO ARMENIO SARDARABAD

www.sardarabad.com.ar

Redacción y administración: Armenia 1329 (1414) C.A.B.A.

Atención: Lun. a vier. de 10 a 20 hs.: Tel.: 4771-2520 4773-0314

E-mail: sardarabad@sardarabad.com.ar sardarabad@gmail.com

Reg. Nac. Prop. Intel: 891.735

Directora: Diana Dergarabetian de Pérez Valderrama

Redes sociales: Susana Dergarabetian Nahabetian

Corresponsales:

Montevideo: Dr. Gustavo Zulamian, Rbla. República Argentina 1225 apto.204

San Pablo: Stepan Hrair Chahinian, Rua Estevao Lopes 136

Las notas firmadas son de exclusiva responsabilidad de sus autores.

El mensaje del canciller Felipe Solá

portancia de ese país como productor de una diáspora muy importante; una diáspora que en el mundo ha tenido un relieve y consiguió un prestigio muy importante.

Armenia es uno de los países más antiguos del mundo.

Tuve la suerte de estar dos veces allí y apreciar lo que significa.

Ser armenio es ser un luchador. Es pelear por la vida en un país con escasos recursos pero con un gran recurso humano y con una enorme historia de luchas y de resistencia.

Armenia es un país que ha sido muy golpeado y se ha rehecho sobre sí mismo.

El cariño y la correspondencia que la diáspora, las instituciones armenias y los armenios de la Argentina y de otros tantos países del mundo tienen por la tierra de sus ancestros es muy grande, ya que Armenia marca a sus hijos y a sus descendientes de una manera muy fuerte.

Por esa razón, quiero enviarles un enorme saludo; decirles que soy admirador de los armenios en el mundo y soy un admirador de Armenia.

Para mí es un honor que me otorga como canciller de la República Argentina enviarles este mensaje en este día”.

También envió su mensajes el senador Jorge Taiana, ex-canciller, presidente de la Comisión de Relaciones Exteriores del Senado, quien expresó: “Hace diez años tuve el honor de inaugurar la embajada argentina en Ereván. Es un recuerdo que guardo en mi corazón como un logro y una prueba de la fraternidad entre el pueblo armenio y el pueblo argentino” -y dirigiéndose en forma particular a la comunidad argentina que reside en Ereván, añadió “a todos los

argentinos que están en Armenia, a la comunidad argentina, quiero decirles que sientan nuestro apoyo y que nos sentimos orgullosos de ellos.”

Agregó que “la diáspora armenia en la Argentina es una de las grandes contribuyentes al progreso, a la cultura y al desarrollo de nuestra Nación.

A todos los armenios que en difíciles circunstancias han tenido que venir a la Argentina, ¡muchas gracias!.

Nuestra embajada allá es una muestra del reconocimiento y de la amistad entre los dos pueblos”.

Finalmente, también el último embajador en Armenia, Gonzalo Urriolabeitia, envió un mensaje de salutación en el que resaltó la trascendencia de la apertura de la embajada argentina en Ereván como impulso a la relación bilateral en materia agrícola, cultural, relaciones políticas, coordinación en foros multilaterales y en el desarrollo de inversiones.

El embajador señaló que durante su gestión de cinco años para él fue un privilegio trabajar con argentinos, con armenios y miembros de la diáspora, que prestaron un apoyo invaluable para el desarrollo de las actividades de la embajada.

Finalmente, tras agradecer al personal de la embajada que lo acompañó en su gestión, Urriolabeitia hizo un brindis simbólico por la “hermosa y fructífera relación entre los pueblos armenio y argentino y entre la Argentina y Armenia”.

Los mensajes fueron dados a conocer por el encargado de Negocios de la Embajada Argentina en Armenia, Miguel Artín Tchilinguirian, a través de su sitio de Facebook.

La Argentina y Armenia analizan una agenda de cooperación

Ereván, (Armenpress).- El ministro de Relaciones Exteriores de Armenia, Zohrab Mnatsaganian, tuvo una conversación telefónica con el ministro de Relaciones Exteriores, Comercio Internacional y Culto de la Argentina, Felipe Solá.

Mnatsaganian felicitó a su par en oportunidad de la fecha patria y deseó éxito y bienestar a la gente amiga de la Argentina.

Ambos ministros discutieron la pandemia de COVID-19 y abordaron los desafíos y los pasos a seguir para superar los problemas socioeconómicos.

Las partes reiteraron la disposición mutua a tomar medidas prácticas para impulsar las relaciones bilaterales y profundizar aún más la históricamente fuerte cooperación armenio-argentina.

En este contexto, ambas partes enfatizaron especialmente el papel de puente que representa la comunidad armenia de la Argentina, para fortalecer e impulsar los lazos y el acercamiento de los dos pueblos.

Entre las direcciones de cooperación discutidas se encuentran el comercio, industria tecnológica, turismo y agricultura.

Los cancilleres se vieron complacidos en observar la cooperación efectiva existente en formatos multilaterales, sobre la base de valores y enfoques comunes.

En este contexto, apreciaron mucho la estrecha cooperación de Armenia y la Argentina en torno a la agenda de prevención de genocidios y crímenes contra la humanidad.

También se discutieron cuestiones internacionales y regionales.

El Senado checo emitió una resolución de condena del genocidio armenio

Praga, 20 de mayo (CTK) - En una resolución emitida el 20 del corriente, el Senado checo condenó los crímenes contra la humanidad cometidos por los nazis durante la Segunda Guerra Mundial y el genocidio armenio en el Imperio Otomano, hace 105 años.

En la misma resolución, el Senado condenó la aniquilación de grupos étnicos y religiosos en cualquier parte del mundo.

La resolución fue aprobada por unanimidad en el 75° aniversario del Día de la Victoria a instancias del vicepresidente del Senado, Milan Štěch (Socialdemócrata, ČSSD).

La cámara alta no dio lugar a los esfuerzos de Tomáš Jirsa (Partido Cívico Democrático, ODS) de condenar de la misma manera la persecución de cristianos en países con una religión diferente. Tampoco, a las demandas del vicepresidente del TOP 09, Tomáš Czernin, quien exigía incluir las represalias comunistas en los países de la ex Unión Soviética.

El vicepresidente Štěch explicó que dichos agregados no guardaban relación con las intenciones de la resolución presentada.

El Senado aprobó la misma resolución de la Cámara de Diputados hace tres años, que condenaba el genocidio de armenios al igual que los crímenes nazis contra las poblaciones judía, eslava y romaní.

El presidente Miloš Zeman también calificó la masacre de armenios como un genocidio.

Turquía protestó en ese momento, a lo que el Ministerio de Relaciones Exteriores checo respondió que las evaluaciones no eran legalmente vinculantes. De la misma manera, Turquía reclamó ahora y condenó que se hubiera tomado una decisión semejante en tiempos de pandemia.

La cancillería checa se aprestó a declarar que la resolución no representa su posición.

CASA NATALIA ARTICULOS PARA MARROQUINERIA
ACCESORIOS EN GENERAL
Hebillas. Remaches. Argollas. Hilos.
Tintas. Elásticos para cinturones
Av. Boedo 1258 (1239) Ciudad de Buenos Aires. Tel.: 4957- 0941

RIGAR'S
Camiseta Exclusiva
Gostanian Hnos.

SHENK INMOBILIARIA
Arq. BERBERIAN e HIJOS
Palermo Soho-Hollywood 4777-2222
Barrio Norte 4822-1800
Belgrano - Imprenta 4777-4005
Colegiales - Belgrano 4783-4116
www.shenk.com.ar

EMBAJADA DE ARMENIA EN LA ARGENTINA

28° aniversario de la liberación de Shushí

Historia de una epopeya memorable en el proceso de emancipación de Armenia y Artsaj

Por la embajadora Estera Mkrtumian

IV - SHUSHÍ, LA JOYA ARMENIA DEL CÁUCASO DEL SUR

En la Edad Media, Shushí fue una fortaleza del distrito de Varandá, en la provincia histórica armenia de Artsaj, en la cima de una montaña cuya altura va de 1238 a 1533 metros. En 1895, tenía 33.252 habitantes, de los cuales 20.584 eran armenios. Muchos de ellos habían emigrado de aldeas de Agulís y Ghazanchí, actual Najicheván.

Shushí está en la precordillera de Karabaj, a 11 kms. de la capital Stepanakert y a 37 kms. del ex nudo ferroviario azerbaiyano de Aghdam, actualmente destruido por las fuerzas armadas de Artsaj durante la lucha de liberación.

Por su ubicación geográfica, práctica-

feudo de los príncipes Melik-Shahnazarian.

Los príncipes de los cinco distritos eran descendientes de los señores de Karabaj y sus títulos fueron revalidados y consagrados por el Shah Abbás del Imperio Persa, en 1603.

A principios del siglo XVIII, Shushí fue centro de autodefensa de las poblaciones armenias contra los ataques mucho más numerosos de los invasores turcos. La vigencia de los Principados de Jamsá constituyó una prueba del espíritu indómito de los armenios de Artsaj, que -en la práctica- lograron mantener a ultranza la identidad armenia de la región, que durante décadas había sido campo de batalla de persas, turcos y finalmente rusos, quienes a principios del siglo XIX incorporaron toda la zona al Imperio de los Zares.

En 1790, recibió el ataque de los invasores persas en calidad de uno de los centros militares y políticos más importantes de Transcaucasia.

En 1795 fue sitiada, y no pudo ser conquistada por la resistencia de 12.000 familias armenias de las aldeas circundantes reunidas en su defensa.

A principios del siglo XIX fue escenario bélico de los enfrentamientos rusopersas en el afán de conquista del Imperio Zarista. Por acuerdo firmado el 14 de mayo de 1805, la guarnición militar persa de Shushí fue reemplazada por la de los conquistadores rusos, pero en 1826 fue nuevamente sitiada por un ejército de 60.000 soldados persas, con el objeto de reconquistarla y dirigirse a Tiflis para apoderarse nuevamente de Transcaucasia.

(Continuará)

mente inaccesible, desde tiempos remotos Shushí constituyó una fortaleza defensiva natural para los armenios del principado de

Varandá, la que posteriormente fue rodeada de murallas, que la transformaron en una ciudad casi inexpugnable. La mayor parte de esas murallas aún están en pie.

VENTANA CULTURAL

FESTEJANDO LOS 182 AÑOS DE LA PRIMERA REPÚBLICA

ARMEN SARKISSIAN
Presidente de la República de Armenia

LEON TEUMIAN
Director del comité "Buh Modert"

SERGO NAVABETIAN
presidente de las instituciones armenias de la República Argentina

ESTHER MKRTUMIAN
embajadora de Armenia en Argentina, Uruguay, Chile y Perú

CARLOS AZOUZ
UGAB Londres

RUBÉN KEDIRIAN
presidente de UGAB Buenos Aires

DIKSIAN YELISARIAN
peribulador y representante

HENSALES OFICIALES

sábado 30 de mayo
17hs. (arg) | 22hs. (esp/fra) | 00hs. (arm)

evento en español online y en vivo

LIVE /UGAB.BuenosAires

ARA MALIKIAN
Voluntario de la comunidad

UNIÓN GENERAL ARMENIA DE BENEFICENCIA

OPTICAS paragamian

Técnicos ópticos

Alejandro Paragamian

CABILDO 2968, CABILDO 1567, Cap.

e-mail: info@opticasparagamian.com.ar

Lucas Paragamian

Tel. fax: 4781-2910 / 4545-1450

www.opticasparagamian.com.ar

Declaración en el 102º aniversario de la Declaración de la Independencia de la primera República de Armenia

Al cumplirse 102 años de la declaración de la independencia de la primera República de Armenia y el nacimiento del Estado armenio, después de 600 años de dominación, IARA - Instituciones Armenias de la República Argentina – felicita a la comunidad y al pueblo armenio, por un nuevo aniversario de la fecha patria.

El 28 de mayo de 1918 es una prueba de la voluntad de supervivencia del pueblo armenio y de la derrota al intento de aniquilación, que había decretado el estado turco-otomano en 1915, cuando planificó y ejecutó el genocidio, como la “solución a la Cuestión Armenia”

Para la Nación Armenia, las victorias de las batallas de Sardarabad, Gharakilise y Bash Abarán, fueron decisivas ante la alternativa de existir o dejar de ser un pueblo, tener una patria y resignarse a la pérdida de su tierra ancestral.

Más allá del heroísmo y la epopeya, el 28 de mayo es el nacimiento del Estado moderno, garante supremo de la perpetuación de la nación. Pero su mayor legado es – sin duda – la fuerza de la unidad del pueblo contra la amenaza externa.

A la histórica convocatoria de Aram Manuguian de no capitular frente a la ofensiva de los turcos, con su inquebrantable decisión de “¡No dejaremos Erevan!” y el ejemplo del katolikós de todos los armenios y patriarca supremo Kevork V Sureniants, de permanecer en la Santa Sede, aún a costa de su vida, respondieron miles y miles de armenios, movilizándose para detener el avance de los genocidas y gritarles, “¡nunca más!”.

El poeta Baruir Sevag immortalizó este legado, llamando a las sucesivas generaciones de armenios a reconocerse en Sardarabad. Así lo hizo en 1968, cuando en la entonces R.S.S. de Armenia, se inauguró el monumento dedicado a la victoria del pueblo armenio y a la memoria de los caídos en 1918.

La República de Armenia hoy enfrenta la misma amenaza del enemigo turco-azerí a lo largo de sus fronteras. Las agresiones azeríes son permanentes en las líneas de contacto de Artsaj.

Desde 1993, Turquía ha impuesto un férreo bloqueo a Armenia, y es activa en el respaldo a Azerbaiyán tanto en lo militar como en lo diplomático. Al negacionismo turco en el contexto global, Azerbaiyán le ha sumado el fomento del odio al armenio, tomando como blanco a la diáspora, sin esconder sus intenciones agresivas de apropiarse de todos los territorios armenios.

Por ello, la República de Armenia necesita estar permanentemente en alerta; militarmente fuerte para defenderse contra cualquier agresión azerí y diplomáticamente activa, para evitar el aislamiento que le quiere imponer Turquía.

En ese contexto, Armenia necesita -sin duda- de una diáspora comprometida. Ello sólo es posible con instituciones fuertes y comunidades unidas y organizadas, compromiso que IARA ha asumido y renueva en este nuevo aniversario del Día de la República.

IARA - Comunidad Armenia de la República Argentina
Mayo de 2020

ESCRIBANIA GAITAN

Carlos Víctor Gaitán
Azucena Fernández. María Florencia Clérici
Escribanos

Carlos Federico Gaitán Hairabedian
Abogado

Av. Pte. R. S. Peña 570 2º P. (1035) C.A.B.A. Tel.: 4343'3599 (rot.) fax int. 111
escribania@escribaniagaitan.com

CENTRO CULTURAL TEKEYAN
CATEDRA LIBRE ARMENIA DE LA UNIVERSIDAD JOHN F. KENNEDY

Únete a nosotros a través de la sala de Facebook.
Contactanos a través de centroculturaltekeyan@gmail.com
YA COMENZAMOS. TE ESPERAMOS.

¡ECHMIADZÍN NOS NECESITA!

La catedral más atigua del mundo
(1.700 años de existencia)

Es imperioso restaurarla para que se mantenga en pie

¡HACÉ TU APOORTE, NO IMPORTA LA SUMA!

Todos debemos ayudar a este símbolo de Fe e Identidad Armenia, construido en el año 301

DONACIONES

En Pesos:

Cuenta Corriente Banco Francés N° 20-035-008918/4
Sucursal 0035, CBU 0170035020000000891842

(Titular: Institución Administrativa de la Iglesia Armenia, CUIT 30-52592003-4).

En Dólares:

UBS Bank, N° cuenta: 0240-474568.61J
IBAN: CH440024024047456861J
BIC: UBSWCH2H80A

En Euros:

UBS Bank, N° cuenta: 0240-474568.60K
IBAN: CH980024024047456860K
BIC: UBSWCH2H80A

ROGAMOS INFORMAR LA REALIZACIÓN DE TRANSFERENCIAS
4772-3558 / arzobispadoarmenio@gmail.com
Arzobispado de la Iglesia Apostólica Armenia

BANGLADESH

La Iglesia Armenia de la Santa Resurrección y su legado

END OF AN ERA: BANGLADESH'S LAST ARMENIAN DIES AT 89.

iglesia.

No es fácil explicar lo que fue esta primera experiencia en la antigua Dhaka, una de las aglomeraciones humanas más caóticas que se pueda uno imaginar, pero al cruzar el umbral de la entrada del predio de la iglesia fue una experiencia maravillosa difícil de explicar. Fue una revelación, como entrar en otra dimensión en

tacta. No había nada que pudiera debilitar su determinación de servir a Dios y a su iglesia.

Desde aquella primera visita en el 2009 comencé a ir a Bangladesh de 4 a 5 veces al año, siempre por motivos de trabajo, pero siempre visitaba nuestra iglesia y a Mr. Martin.

Llegamos a hacernos muy cercanos. Compartíamos largas charlas en las que me contaba anécdotas acerca de su niñez en Burma y su juventud en Calcuta. Nunca dejaba de darme consejos de cómo hacer negocios en Bangladesh.

Cada vez que yo ingenuamente le pre-

Armén Arslanian

dijo que él supo desde la primera vez que me conoció que yo era la persona que lo iba a suceder como Guardian (Warden) de nuestra iglesia.

Pasada mi incredulidad inicial, mi primera reacción fue decirle que podía ayudar

Hace unas semanas, el titular **“Fin de una era: a los 89 años muere el último armenio de Bangladesh”** conmovió al mundo armenio no solo por la pérdida sino porque **Michael Joseph Martin** (o Mikael Hovsep Mardirosian) era custodio de la Iglesia Armenia de la Santa Resurrección de Bangladesh, sobre la que se conoce muy poco en la diáspora, pese a su importancia local y regional.

Ese titular casi catastrófico no daba cuentas, en realidad, de que la continuidad de la existencia y función de la iglesia está garantizada, gracias a la buena predisposición, responsabilidad y compromiso asumido por un integrante de nuestra comunidad, **Armén Arslanian**, radicado en el extranjero desde hace muchos años.

No sorprende esta tarea que Armén asume como propia porque conociendo sus antecedentes familiares y su formación, no dudamos de que llevará adelante el legado con honor y enorme responsabilidad. Pero como es mejor conocerla de primera mano, le pedimos que nos cuente en primera persona parte de la historia de la iglesia, su relación con Mr. Martín, de qué se trata su trabajo, quiénes lo acompañan y cómo desarrollan su actividad en el contexto del Covid-19. Esto nos cuenta:

“La primera vez que viajé a Bangladesh, por razones de trabajo, fue en octubre del 2009. Curiosamente, días antes de ese viaje, mi hija me comentó que en la escuela le habían contado que había una iglesia armenia en Dhaka, la capital de Bangladesh. Pensé que tal vez su profesor se habría confundido con India, ya que sí sabíamos de la existencia de comunidades en la India, particularmente en Calcuta.

Al poco tiempo de arribar en Dhaka con mi hermano Esteban, le preguntamos al manager de nuestra compañía, a quien recién habíamos contratado, si había escuchado de la existencia de una iglesia armenia. Fue total y absoluta nuestra sorpresa no solo porque nos confirmó que sí había una iglesia armenia en el casco de la antigua Dhaka, sino porque también estaba ubicada en la calle Armenia, en el barrio de Armanitola, que en bengalí significa barrio armenio.

Ansiosamente, cambiamos nuestro itinerario para hacer tiempo para visitar la

la que la iglesia era el eje, y el cementerio que la rodea, el vestigio de un silencioso pasado glorioso.

Ese mismo día conocí al legendario **Mr. Michael Martin**, o Mikael Hovsep Mardirosian en su versión armenia.

Este heroico e inflexible personaje era el único armenio sobreviviente de lo que había sido una próspera comunidad entre los siglos XVIII y XIX.

En el año 1985, este noble señor abandonó su actividad comercial privada y se dedicó junto a su familia a proteger la iglesia y su patrimonio, instalándose en la casa parroquial dentro del predio de nuestra iglesia. Una difícil tarea, en un país donde la justicia no siempre es muy eficiente y en el que la que la religión puede jugar un papel importante en los tribunales. Pero contra todas las adversidades imaginables y con una voluntad inquebrantable, él perseveró en su idea y logró proteger su iglesia, su fe y su legado.

Con el tiempo, sus tres hijas emigraron a Canadá, y en el año 2005 enviudó, pero su gallardía siempre permaneció in-

guntaba qué iba a pasar el día que él ya no pudiera hacerse cargo de la iglesia, él me contestaba en forma tajante que **“Dios ya tiene un plan para esa eventualidad”** y cambiaba de tema.

Fue a principios de abril del 2014 cuando Mr. Martin, ya con sus años y su salud un poco deteriorada tuvo un infarto. Llegué a Dhaka a los pocos días e inmediatamente fui a verlo. A su vez, una de sus hijas había volado desde Toronto para acompañarlo en su convalecencia.

Fue en esa ocasión cuando me dijo que sus hijas insistían en que fuera a vivir con ellas a Toronto y él ya había accedido. Lo felicité por su decisión y le pregunté quién se iba a encargar de la iglesia y sus asuntos. Mayor fue mi sorpresa cuando me

Los Sres. Armén Arslanian y Haig Didizian con Mr. Martín, en Bangladesh.

en todo lo que me fuera posible, pero que no veía muy viable su decisión, ya que yo no residía en Dhaka. Pero dado lo frágil de su estado de salud, no tuve otra opción que aceptar y decirle que me sentía tremendamente honrado por su confianza, cosa que era verdad.

Hay que destacar que en todo momento tuve el apoyo incondicional de Su Santidad Karekín II, del ahora arzobispo de

(Continúa en página 7)

La Iglesia Armenia de Bangladesh y su legado

Australia y Nueva Zelanda, Haigazun Najarian, de los benefactores Haig y Hagop Didizian de Londres, Pierre Hennes de Singapore, Henri Arslanian de Hong Kong, y de otros armenios de buen corazón, con quienes ya habíamos formado un grupo de trabajo, enfocado en la preservación del legado de las comunidades armenias de Myanmar y la región. Este grupo de trabajo después se transformó en una comisión de apoyo regional.

Tras hacerme cargo formalmente de la iglesia, con el soporte de la comisión regional y con el apoyo de amigos locales, armamos una estructura administrativa que tiene como objetivo promover y consolidar la presencia de nuestra iglesia en la órbita local, como elemento cultural y religioso; resguardar su patrimonio; reasegurar la autoridad de la Santa Sede de Echmiadzin, y ayudar a fortalecer los vínculos entre la República de Armenia y la República de Bangladesh.

La estructura administrativa cuenta con un gerente administrativo, un contador, encargado de mantenimiento, personal de maestranza, y cinco guardias uniformados que protegen el predio de la iglesia 24 horas al día.

A la fecha hemos logrado:

- Estrechar los vínculos con el gobierno bangladeshí a través del Ministerio de Asuntos Culturales, Ministerio de Asuntos Religiosos, autoridades municipales de Dhaka City Corporation, representantes parlamentarios nacionales y barriales.

- Renovar completamente la Iglesia, incluyendo las instalaciones eléctricas y la iluminación.

- Instalar un circuito cerrado de cámaras de seguridad.

- Restaurar las pinturas del altar gracias a la ayuda de Su Santidad Karekin II, quien envió a dos especialistas desde Armenia para esta delicada tarea. Tal fue la repercusión que tuvo la restauración de estas dos obras pintadas en el siglo XIX por el pintor británico Charles Pote, que el gobierno local nos pidió que los asistiéramos con obras de arte en exhibición en museos locales.

- Nuestra Iglesia está ubicada en el corazón de la vieja Dhaka, a pocos metros del río Buriganga. Es un área de enorme pobreza. En el año 2014, iniciamos un programa semanal de asistencia alimentaria para los más carenciados que denominamos “Mr. Martin Food Assistance Program”, en honor a mi predecesor. A la fecha ya hemos distribuido más de 120.000 paquetes de comida caliente.

- Como nuestra Iglesia es un destino casi obligatorio para los turistas extranjeros y locales que visitan Dhaka, recibimos varios centenares de turistas semanalmente. Con la colaboración de la Sra. Liz Chater, genealogista especializada en la

historia de las comunidades armenias en subcontinente indio, editamos un folletín con una breve información acerca de la ya desaparecida comunidad armenia de Bangladesh, historia armenia en general, la actual República de Armenia y el genocidio armenio.

- Instalamos un sistema de sonido, que continuamente emite pasajes de la liturgia armenia.

- En la actualidad, estamos trabajando en organizar un programa de asistencia médica gratis semanal para los más carenciados dentro de nuestro predio. Para ello estamos ultimando su implementación con varias ONG's.

- Nuestra iglesia hace ya una década que fue declarada Patrimonio Cultural de Bangladesh.

Juntamente con las autoridades de las repúblicas de Armenia y de Bangladesh estamos presentando solicitudes para que nuestra iglesia sea declarada Patrimonio de la Humanidad por la UNESCO.

Hay que mencionar que el embajador itinerante de Armenia para Bangladesh con asiento en Nueva Delhi, Sr. Armén Mardirosian, fue el impulsor de este proyecto.

- Tal vez uno de los logros más importantes que hemos tenido sea el reforzar y reafirmar el funcionamiento de nuestra iglesia dentro de la esfera de la Santa Sede de Echmiadzin. El apoyo incondicional de Su Santidad Karekin II fue fundamental para lograr este objetivo

B a n g l a - desh, como también la India, Singapore y Myanmar se encuentran bajo la órbita del arzobispo de Australia y Nueva Zelanda Haigazun Najarian.

- E s común que diplomáticos extranjeros y sus familias concurran a nuestra iglesia a rezar o tan solo a medi-

La Ultima Cena, antes de su restauración

tar.

- También estamos llevando a cabo una campaña de difusión a través medios de comunicación social:

Facebook: BangladeshArmenianChurch

Instagram: armenianchurchbangladesh

Twitter: @Armenian_Dhaka

- Durante la pandemia suspendimos la entrega de comida caliente. A cambio, estamos entregando bolsas con comida no perecedera y verduras, suficiente para una familia de 4 por 7 días. Estamos entregando un promedio de 350 bolsas por semana.

Largas colas para recibir la ayuda de la Iglesia Armenia en Bangladesh. A la izquierda, el contenido de las bolsas.

Breve Historia de la Iglesia de la Santa Resurrección en Dhaka

Por Liz Chater

Hacia finales del siglo XVII y principios del siglo XVIII, había una pequeña colonia armenia en Dhaka. Un considerable número de estos armenios eran terratenientes que tenían grandes franjas de tierra en el áreas circundantes. También comerciaban con sal y especias y varios de ellos entraron en tratos con la East India Company, algunos con éxito, otros no.

A finales del siglo XIX, los armenios se involucraron mayormente en la industria del yute. Destacados comerciantes armenios tenían sus propias empresas, como los Sres. Sarkies & Sons, los Sres. David & Co, Thaddeus & Nahapiet & Lazarus & Co. Poco a poco, el negocio del yute fue absorbido y monopolizado por empresas británicas mejor organizadas, las cuales abrieron sus propios establecimientos en la región.

Antes de que la comunidad armenia tuviera su propia iglesia o cementerio, era común que fueran enterrados en el cementerio de la iglesia Católica del Santo Rosario en Tejgaon, construido en 1677. La lápida armenia más antigua es de Avietes, comerciante e hijo de Lazar de Erivan y data del 15 de agosto de 1714.

Los primeros colonos armenios construyeron una pequeña capilla en medio del cementerio de su comunidad. A fines del siglo XVIII, la colonia armenia en Dakha había crecido considerablemente y la capilla se consideró inadecuada para las necesidades de la comunidad.

Las contribuciones principales fueron hechas por Michael Sarkies, Astwasatoor Gavork, Margar Pogose y Khojah Petrus. Reemplazaron la capilla con una Iglesia, que se conoció como la Iglesia de la Santa Resurrección. Su construcción se completó en 1781 y fue consagrada por Su Santidad Obispo Ephreim. Los extensos terrenos sobre los cuales se erigió la Iglesia fueron cedidos por un conocido comerciante armenio, Agah Catchick Minas. Su esposa, Sophia está enterrada dentro de la nave de la iglesia.

En 1837, otro comerciante armenio, Johannes Carapiet Sarkies, agregó el campanario que también sirvió como torre de reloj. En 1907, fue construida la casa parroquial, y ya en 1910 el piso de la iglesia fue recubierto de mármol. Luces eléctricas y ventiladores de techo fueron donados por el Sr. Arathoon Stephen, propietario del Grand Hotel Calcuta, en memoria de su abuelo, Reverendo Hayranet Gregore Bashkoomian, quien desde 1828 fue sacerdote en la iglesia por 15 años y falleció repentinamente en la víspera de su retiro de Dakha. Está enterrado en el cementerio cerca del campanario.

La tercera “Ventana Cultural” de la U.G.A.B. fue abierta de la mano experimentada de Poli Caradaghian, de Córdoba, quien introdujo uno a uno a los protagonistas del día: el R. P. Maghakia Amirian, vicario general de Samtskhe-Chavajk y

Poli Caradaghian

Tsalka; la guía de turismo Vilena Hovannisian, de Armenia, que es lingüista especializada en inglés y castellano y el astrofísico y doctor en Ciencias Fisicomatemáticas, Garik Israelian.

Es decir que el programa transitó distintos aspectos de la vida cultural de los armenios, ya sea en la Madre Patria como en Georgia y en España en el caso del primero

R.P. Maghakia Amirian

UNION GENERAL ARMENIA DE BENEFICENCIA

Una ventana que nos muestra el mundo

y último entrevistado.

El padre Maghakia, que guarda una muy cálida relación con la comunidad armenia de la Argentina, explicó cómo se organiza la diócesis de la Iglesia Apostólica Armenia que tiene a su cargo, las dificultades que atraviesa por la lejanía de las jóvenes generaciones con respecto a la Iglesia, los derechos y obligaciones que tiene la comunidad armenia de Chavajk en un territo-

rio históricamente armenio. y la influencia de su ubicación geopolítica en la vida del pueblo armenio, cuya presencia en esos territorios se remonta a miles de años de antigüedad.

Finalmente, Garik Israelian, residente en Tenerife, quien conoció la Argentina hace tres años gracias a una invitación del empresario Eduardo Eurnekian, recordó su paso por la Argentina y se refirió a sus estudios de astrofísica en Armenia, que en los

VENTANA CULTURAL ESPECIAL DE UGAB DEDICADA A CONMEMORAR LOS 102 AÑOS DE LABATALLA DE SARDARABAD Y DE LA PRIMERA REPUBLICA DE ARMENIA

Participan:

DIKRAN YEGAVIAN, periodista y ensayista francés, coautor del libro “Diasporalogue” con Serge Avedikian.

ESTERA MKRTUMIAN,

embajadora de Armenia en la Argentina, Uruguay, Chile, Paraguay y Perú.

CAMILO AZZOUZ, miembro del Consejo de UGAB Inglaterra.

SERGIO NAHABETIAN,

presidente de IARA - Instituciones Armenias de la República Argentina-

RUBEN KEDIKIAN, presidente de la UGAB Buenos Aires.

CONJUNTO FOLK MODERN de la Filarmónica de Armenia.

Director: Levón Tevanian.

Y para finalizar la participación en vivo del más grande de alma, corazón y talento: ARA MALIKIAN.

años 70 tenía el mayor telescopio de Europa, que es el que se encuentra en el observatorio astronómico de Piuragán. Recordó al prof. Víctor Hampartzumian, quien fue uno de los científicos más importantes de la U.R.S.S., a partir de quien se

Vilena Hovannisian

comenzó a invertir mucho en la educación en ciencias en Armenia, donde hoy tiene un nivel de excelencia.

Garik Israelian

Charlas virtuales del Grupo Scout “Gral. Antranik”

Cenas de los Viernes y Sábados

Delivery

#QuedateEnCasa

Promoción 2020

Viaje de Estudios a Armenia

UNIÓN GENERAL ARMENIA DE BENEFICENCIA
Instituto Marie Manoogian | WhatsApp | @UGABcenas

Hacé tu pedido con anticipación y recibilo en tu casa.
Entregamos jueves y sábados,
ideal para que te des un gusto el fin de semana
Hacé tu pedido por WhatsApp 11 6891 1834

El Grupo Scout General Antranik de la UGAB inició un ciclo de charlas virtuales bajo el hashtag #AntranikConecta para compartir información y hacer más amena la distancia. Es una iniciativa que surgió en el campamento de dirigentes, planificada para llevarse a cabo de forma presencial, pero dada la situación, el ciclo de charlas tuvo que ser adaptado de forma virtual.

Este primer encuentro, moderado por el Jefe de Grupo, Ari Adjemian, tuvo como orador al Dr. Gabriel Santangelo, pediatra, docente universitario y Magíster en Salud Pública (MN 128.165). Se abordaron los temas de alimentación y actividad física en este período de aislamiento, que afecta a cada individuo y familia de una forma diferente. El doctor respondió preguntas del

público sobre diferentes tipos de dietas, condiciones médicas y dio tips para sobrellevar el tiempo restante de este período.

La charla fue transmitida por tres plataformas: Zoom (a la cual tuvieron acceso las familias y miembros del grupo), Facebook Live e Instagram Live, acumulando un total aproximado de 150 espectadores de todas las edades.

Agradecemos el apoyo de la UGAB, del Consejo de Exjefes y del Consejo de Padres, y la predisposición y profesionalismo del Dr. Santangelo y la participación de todos los espectadores. Los esperamos nuevamente en la segunda charla del ciclo, que ya está siendo organizada. Las novedades estarán en nuestras cuentas de Facebook e Instagram (@scoutsantranik).

Միշտ Պատրաստ

Նախագահի Երդումով Արայիկ Յարութիւնեան Ստանձնեց Արցախի Չորրորդ Նախագահի Պաշտօնը

Արայիկ Յարութիւնեան Մայիս 21-ին, երդման հանդիսաւոր արարողութեամբ ստանձնեց Արցախի Հանրապետութեան նախագահի պաշտօնը Շուշիի Մշակոյթի եւ երիտասարդութեան կեդրոնի դահլիճին մեջ գումարուած Ազգային ժողովի յատուկ նիստին՝ Սահմանադրութեամբ ճշդուած կարգով:

Նախագահի երդման համար դահլիճի բեմին վրայ տեղադրուած էին Արցախի Հանրապետութեան պետական դրօշը, Սահմանադրութիւնը եւ 17-րդ դարու Աւետարանը: Պաշտօնի ստանձնման եւ երդման արարողութեան ներկայ գտնուեցան Հայաստանի վարչապետ Նիկոլ Փաշինեան, Հայաստանի Ազգային ժողովի նախագահ Արարատ Միրզոյեան, Արցախի երրորդ նախագահ Բակօ Սահակեան, երկրորդ նախագահ Արկադի Դուկասեան, Արցախի թեմի առաջնորդ Պարգեւ արքեպիսկոպոս Մարտիրոսեան: Ազգային ժողովի յատուկ նիստին մասնակցեցան Արցախի Ազգային ժողովի պատգամաւորներ, Արցախի անվտանգութեան խորհուրդի եւ կառավարութեան անդամները, Գերագոյն դատարանի նախագահը ու Վերաքննիչ եւ Առաջին ատեանի դատարանի նախագահները, Պաշտպանութեան բանակի բարձրագոյն սպայակազմը, Կեդրոնական ընտրական յանձնախումբի անդամները, Հայաստանի եւ Արցախի կուսակցութիւններու ներկայացուցիչներ եւ ուրիշներ:

Երդման արարողութեան ընթացքին նորընտիր նախագահը ուղղեց խօսք մը, որ կու տանք մեծամասնութեամբ.

«Խորհրդանշական է, որ Արցախի Հանրապետութեան նախագահի բարձրագոյն պաշտօնը ստանձնում եմ պատմական Շուշիում, այն էլ՝ յաղթական մայիս ամսին: Երբ 28 տարի առաջ Արցախի ինքնապաշտպանական ջոկատների կազմում գրոհում էինք Շուշիի բաղձալի բարձունքը, ես եւ բոլոր մարտիկները մեծ երազանք ունէինք տեսնել Արցախը միացած Մայր Հայաստանին, ինչպէս նաեւ ազատ օտար լծից, մահաբեր պատերազմից ու գրկանքներից: Այսինքն, երազանք ունէինք տեսնել միացեալ եւ ազատ հայրենիք: Այդ երազանքի կերտման ընթացքը հեշտ չէր... Յիշում եմ, թէ ինչպէս Շուշիի ազատագրման գործողութեան ժամանակ մեր մարտական ընկերներից Գրիգորին բոլորիցս առաջ գնաց դէպի հակառակորդի դիրքը՝ ասելով, որ ինքը արդէն հասցրել է չորս զուակ ունենալ, իսկ մենք՝ երիտասարդներս դեռ ամուսնացած էլ չենք, եւ դրանից յետոյ վիրաւորում ստացաւ ու հրաշքով փրկուեց: Այդ ժամանակ ես հերթական անգամ հասկացայ, թէ որքա՛ն պարտական ենք Գրիգորիին ու նրա նման հազարաւոր հայորդիներին, նրանց ծնուած ու չծնուած զուակներին, նրանց հերոսածին

մայրերին ու հայրերին...

Ինքներս մեզ վստահելու եւ մեր սեփական ներուժին ապաւինելու շնորհիւ, նուիրեալների կեանքի ու ջանքի գնով, համայն հայութեան միակուռ սատարումով մեզ յաջողուել է հասնել միացեալ ու ազատ հայրենիք ունենալու մեծ երազանքին եւ 28 տարի շարունակ պահպանել ու զարգացնել այն: Այժմ նորանոր երազանքներ դնելու եւ հասնելու ժամանակն է՝ մէկը միւսից մեծ ու անհաւանական... Այժմ ժամանակն է երազելու եւ գործելու ռազմական, տնտեսական ու քաղաքակրթական առումներով զօրեղ հայրենիքի կերտման ուղղութեամբ... Այժմ ժամանակն է երազելու եւ գործելու ժողովրդի համար բարեկեցիկ ու արժանապատիւ կենսապայմաններ ապահովելու ուղղութեամբ... Այժմ ժամանակն է երազելու եւ գործելու մեծ հայրենադարձութեան իրականացման ուղղութեամբ... Այժմ ժամանակն է երազելու եւ գործելու հայոց միացեալ հայրենիքի համամարդկային ու միջազգային դերակատարութեան ու պատասխանատուութեան շեշտակի բարձրացման ուղղութեամբ... Այժմ ժամանակն է անհաւանական թուացող համազգային երազանքներ ունենալու եւ ինչ-որ պահի գիտակցելու, որ մեր իրական հնարաւորութիւններից անհամեմատ աւելի քիչ բան ենք երազել...

Երդում եմ մեզ երազելու եւ գործելու հնարաւորութիւն պարզելու հայորդիների յիշատակով, որ Արցախի Հանրապետութեան նախագահի պաշտօնում անելու եմ առաւելագոյնը իմ գործառնությունների պատշաճ իրականացման եւ այս ու մի շարք այլ համազգային երազանքների կեանքի կոչմանը նպաստելու ուղղութեամբ:

Սիրելի՛ հայրենակիցներ, Արցախը Հայաստան է եւ վերջ... Պատմական այս հանրայայտ բարձրակ ճշմարտութեան ակունքներից դարեր ի վեր հարստացել են միայն սեփական հոգում հայ մարդու արարման ձիրքով ու ջանքով: Մենք

Հայքի արցախեան հատուածում Մաշտոցի հիմնած առաջին դպրոցի եւ Սուրբ Գրիգորիսի տարածած հաւատի լոյսով կրթուել եւ դաստիարակուել են հայոց սերունդները: Պատահական չէ, որ Արցախը դարեր շարունակ եղել է հայ դպրութեան եւ հոգեւոր նշանաւոր կենտրոններից, իսկ վտանգի պահին՝ անառիկ ամրոցներից մէկը՝ իր բնական ու մարդակերտ ամրութիւններով, իր մարտիկների քաջութեամբ ու իշխանական տների հայրենապաշտութեամբ: Բսկ ազգային պետութեան ճգնաժամերի ժամանակ արցախահայութիւնը դարեր շարունակ կարողացել է պահել ազգային իշխանապետութիւնը եւ ինքնութիւնը՝ Վաչագան Բարեպաշտից ու Առանշահիկներից մինչեւ Խամսայի մելիքութիւններ: Ուստի, արցախահայութեան հոգեկերտութեամբ միշտ իր ուրոյն տեղն է ունեցել ազգային ու պետական մտածողութիւնը:

Քսաներորդ դարասկզբին Հայոց ցեղասպանութեան արեւալիքից հայ ազգը վերստին ուժ գտաւ վեր յանելու, դարաւոր գրկանքներից յետոյ մեջքն ուղղելու եւ կրկին յաղթական մայիս ամսին հիմնելու ազգային պետականութիւն: Նոյնիսկ այդ ժամանակ նորից հարթ չէր հայութեան ճամբան, ներառեալ՝ Արցախում, որտեղ յատկապէս Շուշիի հայութիւնը առերեսուեց ցեղասպանական գործողութիւնների: Արցախը խեղուեց ու մասնատուեց նաեւ հետագայ եօթնասուն տարիների ընթացքում՝ խորհրդային Ազրպէյճանի բռնաճնշումների ներքոյ: Քսաներորդ դարավերջին մնում էր վերջին քայլը՝ հինաւուրց հայկական Նախիջեւանի օրինակով Արցախի ամբողջական ու վերջնական հայաթափումը...

Նոր ցեղասպանութիւնը կանխելու համար ոտքի կանգնեց արցախահայութիւնը՝ թիկունքում ունենալով համայն հայութեան անվերապահ ու անմնացորդ աջակցութիւնը: Արցախեան շարժումը համազգային զարթօնք էր, արցախեան շարժումը յայտ էր թօթափելու գոհի կերպարը եւ սեփական ձեռքերով կերտելու սեփական ճակատագիրը, արցախեան շարժումը էր առաջինը, որ հայն աշխարհում պատմութեան էջերին պայքար էր ազգային արժանապատուութեան եւ մարդու հիմնարար իրաւունքների ու ազատութիւնների պաշտպանութեան վեհ գործի համար:

Դա հազարաւորների կեանքի գնով պայքար էր՝ յանուն միլիոնաւորների ազատ ու արժանապատիւ կեանքի իրաւունքի: Դա հայ ժողովրդի երբեւէ ունեցած փառաւոր յաղթական էջերից մէկն էր, որի լուսապսակը դարձաւ Շուշիի ազատագրման գործողութիւնը: Եւ այդ ազատութեան ամենօրեայ բերկրանքը մենք զգում ենք մայր հայրենիքի հետ անխախտ ու միասնական կապով, սահմաններն անառիկ պահող հայ զինուորներով, սփիւռքի մեր քոյրերի եւ եղբայրների հետ վերականգնուած ամուր յարաբերութիւններով: Դա ազատութեան եւ խաղաղութեան ուղերձն է, որ այսօր բոլորս համատեղ հայութեանն ու աշխարհին ենք յղում մեր պատմական բերդաքաղաքից:

Պատուով ու յաղթանակով դուրս գալով մեզ պարտադրուած հայրենական պատերազմից՝ պետականութեան կերտման ճանապարհին բարդ ու դժուարին մարտահրաւերներ ենք յաղթահարել: Այդ քսանվեցամեայ ընթացքը պատերազմ էր պատերազմից յետոյ, այն պատերազմ էր պատերազմի բացառման նպատակով: Հիմնայատակ քայքայուած տնտեսութեան վերականգնումը, մթութեան, սովի ու աւերուած ենթակառուցութեան պայմաններում, նոր պատերազմ է իրենից ներկայացնում, որը դեռ չի աւարտուել ամբողջովին: Սակայն, միւս կողմից, նշանակալի են յաջողութիւնները, որոնց արձանագրման գործում աւելի քան մէկ տասնամեակ նախագահ Բակօ Սահակեանի գլխաւորութեամբ ես էլ իմ համեստ ներդրումը բերելու հնարաւորութիւն եմ ունեցել: Պարո՛ն նախագահ, թոյլ տուէք իմ խորին երախտագիտութիւնը յայտնել ձեզ՝ հայրենիքին մատուցած մեծ ծառայութիւնների ու հետեւողական աշխատանքի եւ ինձ այդ գործում տրուած հնարաւորութեան համար: Այդ ժամանակահատուածը ես, յիրաւի, համարում եմ Արցախի պատմութեան ամենաճաղկուն շրջանը: Անշուշտ, շնորհակալ եմ նաեւ Արցախի պետականաշինութեան ու յաղթանակների կերտման գործում ամենափոքր ներդրումն իսկ ունեցած բոլոր պետական ու ազգային գործիչներին, բոլոր հայրենաւուր անձանց ու կազմակերպութիւններին՝ Արցախում, Մայր Հայաստանում եւ սփիւռքում:

Արցախը միշտ զգացել է Հա-

Արցախի Նախագահ՝ Արայիկ Յարութիւնեանի խօսքը

յաստանի Հանրապետութեան քաղաքացիների ու իշխանութիւնների զօրեղ սատարումը, ինչի համար եւս շնորհակալ ենք՝ բոլորին: Այդ համաթեքսթում, կ'ուզէի երախտագիտութիւն յայտնել նաեւ Հայաստանի Հանրապետութեան վարչապետ Նիկոլ Փաշինեանին, ով կարճ ժամանակահատուածում Արցախի ընկերային-տնտեսական զարգացման, նրա անվտանգութեան աստիճանի զգալի բարձրացման գործում ոչ միայն մեծ աշխատանք է կատարել, այլեւ պատրաստակամ է հետագայ բոլոր ծրագրերում նշանակալի մասնակցութիւն ապահովելու հարցում: Պարոն վարչապետ, ցանկանում եմ հաւաստիացնել, որ Արցախն իր ամբողջ ներուժով սատար է Մայր հայրենիքին, եւ ձեզ հետ համատեղ պատրաստ եմ կիսելու մեր միացեալ հայրենիքի առաջ ծառացած հիմնախնդիրների լուծման ու մարտահրաւերների դիմակայման դժուարութիւնները:

Տիկնա՛յք եւ պարոնա՛յք 31 մարտին եւ 14 ապրիլին կայացած՝ Արցախի Հանրապետութեան ժողովրդավարական ընտրութիւններում քաղաքացիներն իրենց ազատ կամքն են արտայայտել՝ նախագահական վստահութեան քուէն տալով ինձ, որը պարտաւորեցնող քուէ է ժողովրդի, մեր մեծ նախնիների եւ գալիք սերունդների առջեւ: Այդ քուէն ոչ միայն վստահութեան դրսեւորում է, այլեւ՝ իւրայատուկ յանձնարարական ինձ եւ խորհրդարանական մանդատ ստացած բոլոր ուժերին՝ իրականացնելու ժողովրդի յոյսերը եւ ապահովելու անվտանգ, բարեկեցիկ ու երջանիկ հայրենիքի ազատ ընթացքը դէպի աւելի ու աւելի լուսաւոր ապագայ, դէպի մեր երագած հայրենիքից էլ անդին: Բոլորին յայտնի են մեր գալիք գործունէութեան ծրագրային դրոյթները, այդ պատճառով աւելորդ եմ համարում մանրամասնօրէն անդրադառնալ դրանց, սակայն խիստ կարեւոր է ընդգծել այն հիմնական սկզբունքները, որոնք, իմ պատկերացմամբ, պէտք է ընկած լինեն մեր գործունէութեան հիմքերում:

Առաջին սկզբունք. Մարդը բարձրագոյն արժէք է, իսկ պետութիւնը՝ բարձրագոյն արժէքին ծառայող հաստատութիւն: Ինչպէս Արցախի Հանրապետութեան Սահմանադրութեան 3-րդ յօդուածն է ամրագրում, այո՛, մարդը բարձրագոյն արժէք է, եւ պետութեան գոյութիւնն էլ իմաստաւորում է մարդուն ծառայելով: Չկայ պետութեան որեւէ սահմանադրական գործառնոյթ, որը նպատակաւորաբար չլինի իր քաղաքացիների այս կամ այն իրաւունքի կամ ազատութեան երաշխաւորմանը: Ուստի, որպէս հանրապետութեան նախագահ՝ իմ պաշտօնավարումն էլ միտուած է լինելու մարդուն եւ ժողովրդին

անմնացորդ ծառայելուն՝ հիմնուած մարդու անօտարելի արժանապատուութեան եւ իրաւունքների ու ազատութիւնների հանդէպ յարգանքի վրայ:

Երկրորդ սկզբունք. Հայոց միացեալ հայրենիքի անվտանգութիւնը, ինքնիշխանութիւնը, անկախութիւնը, տարածքային ամբողջականութիւնը եւ հայ ժողովրդի ազգային արժանապատուութիւնը ենթակայ չեն որեւէ վերապահման ու սակարկման: Քանի որ Արցախի ու Հայաստանի Հանրապետութիւնները մէկ միացեալ ազգային հայրենիքի անտրոնէլի մասերն են, հետեւաբար՝ Արցախի բնակչութեան գլխին կախուած սուրը պէտք է ընկալել որպէս եաթաղան՝ ողջ հայութեան ու նրա արժանապատուութեան գլխին: Ուստի, արցախահայութեան անվտանգութիւնը ողջ հայութեան անվտանգութիւնն է, արցախահայութեան արժանապատուութիւնը ողջ հայութեան արժանապատուութիւնն է, արցախահայութեան պայքարը ողջ հայութեան պայքարն է, արցախահայութեան յաջողութիւնը ողջ հայութեան յաջողութիւնն է... Եւ մենք պատրաստ ենք անսասան կանգնելու որպէս վահան ողջ հայութեան անվտանգութեան, արժանապատուութեան, պայքարի ու յաջողութիւնների հանդէպ սպառնալիքների դէմ: Մենք ունենք համազգային կամք ու զօրութիւն մեր գլխին կախուած եաթաղանը դարձնելու բահ, գրիչ ու խաչ, իսկ անհրաժեշտութեան դէպքում՝ նաեւ սուր՝ վճռական կերպով դրուած մեզ վրայ սուր ճօճողի կոկորդին:

Երրորդ սկզբունք. Իրաւունքի գերակայութիւնն ու օրէնքի առջեւ բոլորի հաւասարութիւնը, պետութեան երաշխաւորմամբ, պէտք է ուղենիշ լինեն բոլոր ներհասարակական յարաբերութիւններում: (...)

Չորրորդ սկզբունք. Ժողովրդավարական պետական կառավարումն այլընտրանք չունի, եւ հարկ է անընդհատ զարգացնել դրա գործառնական պայմանները, կառուցակարգերն ու արդիւնաւէտութիւնը: Ժողովրդավարութիւնը ենթադրում է ոչ միայն ազատ ու արդար ընտրութիւնների միջոցով հանրային իշխանութիւնների ձեւաւորում, այլ նաեւ՝ պետական կառավարման համակարգի գործունէութեան որոշակի որակների ապահովում, ինչպիսիք են, օրինակ, ներառականութիւնը, թափանցիկութիւնը, հաշուետուողականութիւնը, ինչպէս նաեւ կայացած քաղաքացիական հասարակութիւնը: Հինգերորդ սկզբունք. Ընկերային պետութեան կառուցման վերջնանպատակը համընդհանուր բարեկեցութեան ու ընկերային արդարութեան ապահովումն է: (...)

Վեցերորդ սկզբունք. Համընդհանուր խնդիրները պէտք է լուծում ստանան հաւաքական ու ներդաշնակ աշխատանքով ու պատասխանատուութեամբ՝ իւրաքանչիւրն իր կարողութիւնների ու պարտաւորութիւնների չափով: Պետութիւնը

ներդաշնակ կենդանի օրգանիզմ է, որտեղ իւրաքանչիւր մասնիկ ունի իր անփոխարինելի տեղն ու գործառնոյթը: (...)

Եօթներորդ սկզբունք. Մեր բոլոր յաջողութիւնների գլխաւոր գրաւականներից մէկը ներքին համերաշխութիւնն է: Ոչ մի լաւ ծրագիր, գաղափար կամ ցանկութիւն չի կարող յաջողութիւն ունենալ, եթէ Հանրապետութեան ներսում բացակայում է ներքին համերաշխութիւնն ու կայունութիւնը: (...)

Սիրելի՛ հայրենակիցներ Ես այլեւս ոչ թէ զուտ կուսակցութեան, այլ՝ առաջնահերթօրէն պետութեան նախագահ եմ... Դա նշանակում է, որ ես ազատ Արցախի իւրաքանչիւր քաղաքացու նախագահն եմ, համայն հայութեան արժանապատուութիւնն ու հպարտութիւնը մարմնաւորող Արցախի նախագահն եմ, մեր համազգային մեծ ու անհաւանական երագանքների կեանքի կոչման գլխաւոր երաշխաւորներից մէկն եմ... Հետեւաբար, ես պատրաստ ու պարտաւոր եմ ստանձնել պատասխանատուութիւն բոլորի համար, պատասխանատուութիւն Արցախի Հանրապետութեան Սահմանադրութեամբ պետութեան գլխին վերապահուած իրաւասութիւնների պատշաճ կատարման համար:

Այդ ճանապարհին ես ակնկալում եմ կառուցողական ու համերաշխ աշխատանք բառացիօրէն բոլորի հետ, կառուցողական ու համերաշխ աշխատանք համապետական ընտրութիւններին մասնակցած 12 կուսակցութիւնների ու կուսակցութիւնների դաշինքների, նախագահի մնացած 13 թէկնածուների, նրանց բոլոր ընտրողների, ընտրութիւններին չմասնակցած բոլոր քաղաքացիների եւ համայն հայութեան հետ: Այս ամպիոնից ու այս պատմական պահին ես համերաշխութեան ու համագործակցութեան ձեռք եմ մեկնում անխտիր բոլոր հայրենակիցներիս, եւ այդ ձեռքը միշտ մնալու է մեկնուած, քանի դեռ մենք կիսում ենք նոյն հայրենիքը եւ նոյն ազգային արժէքներն ու նպատակները: Որպէս հանրապետութեան նախագահ՝ ես այլեւս չունեմ մրցակիցներ, ես այլեւս չունեմ կուսակիցներ, ես այլեւս չունեմ համակիրներ... Ես լոկ ունեմ սահմանադրական ու ազգային պարտաւորութիւններ բոլորի առջեւ, ես ունեմ հաւատամք, որ պարտաւոր եմ չձախողել այս պատմական հնարաւորութիւնն ու պատասխանատուութիւնը պատմական ժամանակահատուածում, ունեմ հաւատամք, որ Շուշիի ու ողջ Արցախի ազատագրումը եւ հայոց պետականութեան վերականգնումը մեծ երագանքների իրագործում էր աւելի մեծ երագանքների հասնելու նպատակով, ունեմ հաւատամք, որ պարտաւոր եմ ուղիղ ու պարզերես նայել հայոց մեծ նախնիների ու հայրենիքի ազատագրման երթում ընկած մեր ընկերների շիրիմներին, ունեմ հաւատամք, որ մեծապէս նաեւ

իմն է պարտաւորութիւնը այնպէս անելու, որ մեր ընկած հայորդիների զաւակները, ծնողները եւ մնացած հարագատները երբեւէ արդարացիօրէն չմտածեն, թէ զուր էր իրենց ամենաթանկ զոհողութիւնը հայրենիքին, թէ զուր էին իրենց անտանելի զրկանքները, թէ մենք դաւաճանում ենք զոհուածների թափած սուրբ արիւնը... Ոչ, եւ երիցս ոչ...

Կ'ուզէի խօսքս աւարտել մարդկային ազնուագոյն գործողութիւնների քրիստոնէական եռամիասնութեամբ, մասնաւորապէս՝ շնորհակալութեամբ, ներողութեամբ եւ երդումով, որոնք հիմնաքարային նշանակութիւն ունեն այսպիսի պատասխանատու մեկնարկի համար:

Շնորհակալ եմ հայոց բոլոր մեծ նախնիներին, հայոց հայրենիքի ու արժէքների կերտման, զարգացման, պահպանման, փոխանցման գործում դերակատարում ունեցած բոլոր անձանց... Երախտապարտ եմ իրենց կեանքով ու ջանքով, քրտինքով ու աւինով հայոց միացեալ պետականութիւնը վերականգնած, պահպանող ու զարգացնող իւրաքանչիւր անձի՝ զինծառայողից մինչեւ հողամշակ, մանկավարժից մինչեւ հանրային ծառայող...

Ներողութիւն եմ հայցում բոլորից՝ հայրենիքին ու ժողովրդին ծառայելու ընթացքում իմ բացթողումների ու սխալների, իմ կողմից յարուցուած հիասթափութիւնների համար...

Երդու՛մ եմ մեր մեծ նախնիներով, հերոս հայորդիների յիշատակով, գալիք սերունդներով ու համազգային երագանքներով, որ Արցախի Հանրապետութեան նախագահի պաշտօնում անելու եմ առաւելագոյնը իմ գործառնոյթների պատշաճ կատարման ուղղութեամբ՝ ուղենիշ վերցնելով Արցախի Հանրապետութեան Սահմանադրութիւնը, նշուած սկզբունքները, հայոց համազգային իղձերը եւ իմ խիղճը:

Կեցցե՛ հայոց փառապանծ ժողովուրդը...

Կեցցե՛ն հայոց մեծ նախնիները, որ կերտեցին ու աւանդեցին մեզ սրբազան հայրենիք ու արժէքներ...

Կեցցե՛ն Արցախի Հանրապետութիւնը, Հայաստանի Հանրապետութիւնը եւ հայոց սփիւռքը...

Կեցցե՛ն հայոց գալիք սերունդները, որ յաւերժ ապրելու են ազատ, անկախ, զօրեղ, երջանիկ ու միացեալ Հայաստանում...

Արցախը Հայաստան է եւ վե՛րջ»:

Պարգեւ արք. Մարտիրոսեան երդման հանդիսաւոր արարողութեան օրհնութեան կարգ կատարելէ առաջ վստահութիւն յայտնեց, որ Արցախի նախագահ Արայիկ Յարութիւնեան պետական այրի իր գիտելիքները եւ փորձառութիւնը ամբողջովին պիտի ներդրէ հայրենիքը անսասան պահելու համար:

BIENESTAR EMOCIONAL

Los miedos

La frase popular dice “el miedo no es zonzo”. ¡Y claro que no! El miedo alerta, pone en guardia y -como emoción básica que es- prepara el cuerpo para la huida cuando algo amenazante, nos pone en alerta.

Hasta aquí todos tenemos más o menos en claro que las situaciones derivadas de la intromisión del pequeño invasor, (disculpen prefiero no nombrarlo para no darle más entidad de la que ya se ha tomado); decía su inoportuna penetración en nuestras vidas son razón más que suficiente para experimentar miedo. No obstante, me permito establecer la diferencia entre el miedo real y el imaginario, llamado también miedo psicológico, que es capaz de generar más daños que el real.

Desde niños, percibimos el peligro frente a distintas situaciones que nos plantea lo cotidiano. Así experimentamos miedo a la oscuridad, a las caídas, a la separación de los padres, también cuando nos dejan por primera vez en manos de los parientes o maestros. Los ruidos fuertes, los monstruos o fantasmas imaginarios también activan nuestras alertas. Una cantidad de hechos que nos ponen “en guardia”, y por las que adoptamos diferentes conductas, deseos de evasión, escape, fuga, sentimientos de abandono y también llanto. Conforme vamos creciendo, se complejiza con el temor a no ser aceptados, a fracasar en deportes o estudios y así se van sumando situaciones que nos generan lo que denominamos el miedo psicológico, que en ocasiones es evolutivo y en otras, distorsiona la realidad. Distinto es el miedo real que se produce cuando estamos -por ejemplo- en medio de un accidente con riesgo para la vida propia o de otro; es decir frente a un peligro real e inminente.

En todas las emociones a las que llamamos miedo y en sus sensaciones que se resignifican ante hechos similares, lo que el ser humano necesita es saber y comprender.

Cuando somos capaces de poner en marcha nuestra inteligencia emocional, podemos hacer conscientes nuestras emociones y sensaciones para actuar en consecuencia; sobre todo, en circunstancias como estas. Durante la pandemia, todos “los saberes” se confunden y multiplican tanto que cabe otra frase, en este caso atribuida al filósofo griego Sócrates “solo sé que no sé nada”, expresada con la intención de hacerse cargo de su propia ignorancia, pero a la vez, de su capacidad para combatirla.

En principio, podemos afirmar que lo que genera miedo es lo desconocido, lo extraño, lo distinto. Lo que entendemos que está, pero no lo vemos, no sabemos no solo cómo huir, sino para qué. Como es lógico suponer, la inseguridad se apodera de las personas y esta combinación de tantos factores genera ansiedad como respuesta física a aquello que pasa por la psiquis.

Seguramente muchos de nosotros, aun sin ser del todo conscientes de ello, o tra-

tando de imponer el propio poder personal para no dejar avanzar al miedo, estemos atravesando sensaciones de vulnerabilidad, de alerta, de impotencia, enojo y hasta -por momentos- podemos sentirnos inmersos en una irrealidad, cuestionándonos para qué estamos haciendo esto, si no hay nada allí afuera para temer a la vez que, sí, sabemos que hay, pero no sabemos exactamente dónde, por lo menos para intentar el escape. Parece que la única opción es permanecer escondido. Todas combinaciones que le gustan tanto al miedo.

El tema fundamental para perder el miedo es aceptarlo; saber que es una emoción que me está acompañando de alguna forma; hacerla consciente para poder encontrar el punto de equilibrio entre su existencia real o imaginaria. Y en este caso del pequeño invasor, comprender que hay algo del componente de cada uno de sus aspectos.

Sentir miedo es tener un instinto de supervivencia. Hablar con otras personas sobre las angustias y temores puede ser una buena estrategia para concientizar cuando está actuando el miedo real y cuando el irreal, aquel que debilita las fortalezas y vive en nuestras cabezas, generando los monstruos que nos enferman.

Prefiero desde lo personal, ser consciente de mis miedos, amigarme con ellos, darles espacio para que se expresen. Pero también elijo calmarlos, ubicarlos en donde están, si en mi emoción básica de escape ante un peligro o inventando historias en mi mente. Si es en este último espacio en donde se encuentran, puedo explicarles con tiempo (sin el apuro de la huida), que puedo contenerlos, abrazarlos, respirar con ellos para calmarlos.

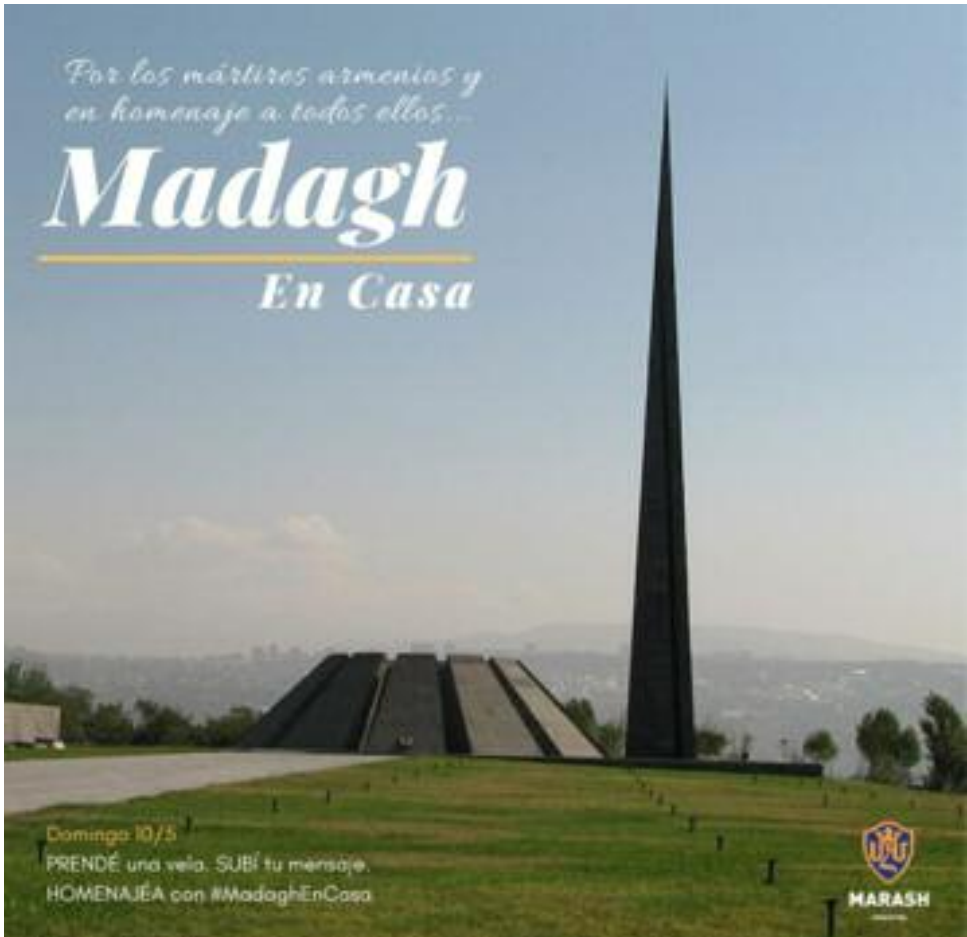
Sí, somos humanos, habitan en nosotros todas las emociones. Con el tiempo, hemos aprendido -en parte, al menos- a convivir con ellas, y hoy le tocó al miedo su papel protagonista.

Buscaba algo para este artículo sobre el miedo global, y lejos de lo que en verdad buscaba apareció este poema de Eduardo Galeano que les comparto. Al fin de cuentas, nos pasa lo que a todos, de una u otra manera.

*Los que trabajan tienen miedo de perder el trabajo.
Y los que no trabajan tienen miedo de no encontrar nunca trabajo.
Quien no tiene miedo al hambre, tiene miedo a la comida.
Los automovilistas tienen miedo a caminar y los peatones tienen miedo de ser atropellados
La democracia tiene miedo de recordar y el lenguaje tiene miedo de decir.
Los civiles tienen miedo a los militares. Los militares tienen miedo a la falta de armas.
Las armas tienen miedo a la falta de guerra.
Es el tiempo del miedo.
Miedo de la mujer a la violencia del hom-*

EN EL CENTENARIO DE LA GESTA

El homenaje de Marash a sus mártires

La pandemia no impidió que la Unión Compatriótica Armenia de Marash recordara a los caídos en la gesta de la que se cumplieron cien años y a los socios fallecidos de la institución el último año. ¿Cómo lo hizo? Mediante un Madagh virtual, desde las casas, con la memoria de quienes dieron sus vidas por la continuidad de la armenidad y mensajes alusivos con el hashtag #Madagh en Casa.

El domingo 17 del corriente, por su parte, en la misa en la Catedral San Gregorio El Iluminador, se ofició un Hokehankisd general en su memoria.

*bre y miedo del hombre a la mujer sin miedo.
Miedo a los ladrones y miedo a la policía.
Miedo a la puerta sin cerradura.
Al tiempo sin relojes.
Al niño sin televisión.
Miedo a la noche sin pastillas para dormir y a la mañana sin pastillas para despertar:*

*Miedo a la soledad y miedo a la multitud.
Miedo a lo que fue.
Miedo a lo que será.
Miedo de morir.
Miedo de vivir.*

Clr. Cristina Inés Papazian
cristinapapazian@gmail.com

**ASOCIACIÓN RESIDENTES ARMENIOS
MAR DEL PLATA**

**Tu casa en
Mar del Plata
te espera para
degustar nuestra
exquisita
comida típica**

**Abierto
Viernes y Sábados
por la noche**

11 de Septiembre 3680
Consultas y Reservas: (223) 473-9438
(223) 154-216 970 / (223)154 - 551 521

EN LA LUCHA CONTRA EL CORONAVIRUS

Acción solidaria en el Centro Armenio

Desde que comenzó la pandemia del coronavirus, varias instituciones de nuestra comunidad se pusieron al servicio de las autoridades nacionales y de la Ciudad para ayudar a paliar las necesidades de los sectores más vulnerables de la sociedad.

En ese marco, el Centro Armenio dio pasos concretos con la recepción de donaciones de ropa de abrigo en buenas condiciones y alimentos no perecederos para las personas sin techo y -por ello- muy expuestas no solo al virus sino también a las inclemencias del tiempo.

El Gobierno de la Ciudad “tomó” prácticamente las instalaciones de la Sección Secundaria del Instituto San Gregorio El Iluminador para la recepción y clasificación de las prendas, con un trabajo de logística especial impuesto por el aislamiento social preventivo obligatorio.

Lo cierto es que la tarea se hizo gracias a un importante número de voluntarios del Gobierno de la Ciudad y de la Juventud del Centro Armenio, que estuvieron trabajando todas estas semanas a fin de que la ayuda llegue en tiempo y forma,

La acción fue alentada por la presencia continua de las autoridades tanto de la Ciudad como del Centro Armenio, quienes trabajaron con los jóvenes codo a codo.

La foto de abajo corresponde a un momento en el que coincidieron el presidente del Centro Armenio, Carlos Manoukian, y el director de Relaciones Institucionales, Juan Sarafian, con el vicepresidente de la Legislatura porteña, Agustín Forchieri; el secretario de Desarrollo Ciudadano, Gustavo Gesualdo; el director de Colectividades de la Le-

gislatura, Ricardo Rodríguez; el asesor en Asuntos de Colectividades de la Legislatura, Adrián Varela; la coordinadora de Comunicación de la Vicepresidencia de la Legislatura, Fernanda Zoulalian; el presidente de Autopistas Urbanas, José Luis Acevedo y algunos de los jóvenes participantes de esta cruzada solidaria.

La semana pasada, la subsecretaria de Derechos Humanos y Pluralismo Cultural de la Ciudad Autónoma de Buenos Aires, licenciada Pamela Malewicz, envió una carta de agradecimiento al presidente del Centro Armenio, Carlos Manoukian, en la que expresaba su “sincero agradecimiento por habernos abierto las puertas del Centro Armenio para llevar a cabo la clasificación de las donaciones destinadas a las personas que se encuentran en los paradores.

En momentos como estos, quedan en evidencia los valores de la solidaridad y compromiso que guían no solo a la institución sino también a quienes la componen, que no dudan en poner a disposición todas sus capacidades, recursos y espacios al servicio de las personas más necesitadas.

Creemos firmemente que la articulación entre el Estado y la sociedad civil es fundamental para sobrellevar la situación de emergencia sanitaria y social en la que nos encontramos producto del Covid-19.

La colaboración recibida nos permite hacer frente a una infinidad de necesidades que van surgiendo día a día y que requieren de respuestas consensuadas” -cierra la carta agregado en que la Subsecretaría confía en seguir “produciendo acciones tan valiosas en conjunto”.

Desde 1930
sirviendo a la comunidad

¡Directo a TU CASA!

ARMENIA

Comunicate por Whatsapp: 155 834 0617

(11) 4831-4571 AV. SCALABRINI ORTIZ 1317
Buenos Aires, Argentina

Servicios Funerarios
Funeral Services

ATENDIENDO A LA COLECTIVIDAD ARMENIA DESDE 1936

Traslados nacionales e internacionales de féretros y urnas
Ventas de parcelas en cementerios privados

AV. CORDOBA 4902 (1414) Cap. Fed. TEL /FAX: 5411 4773-2800 y 4772-3288
e-mail: casarivera@fibertel.com.ar www.casarivera.com.ar

KALCIYAN
KALCIYAN TECNOLOGIA DEL VIDRIO S.A.

Calle 10 N° 429. Parque Industrial Pilar
(1629) Pilar. Pcia de Bs As.
Tel: 0230-453-7500 (30 Líneas Rotativas)
E- mail: kalciyan@kalciyan.com.ar
www.kalciyan.com